

РЕШЕНИЕ

№ 6007

гр. София, 02.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 12.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7119** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от К. И., гражданин на Турция, против Решение № УП-ОК 14/24.06.2020 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1 вр. чл. 13, ал. 1, т. 1, 2, 4, 11 и 14 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила.

С жалбата се иска отмяна на обжалваното решение, поради противоречието му с материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди се, че административният орган не е съобразил изложените от оспорващия факти, свързани с бежанската му история и е постановил необосновано решение. Сочи се, че в административното производство чужденецът е изложил своите опасения, свързани със заплахата за живота и сигурността му. Твърди се, че административният орган не е мотивирал отказа си да кредитира представените доказателства за текущи съдебни производства срещу жалбоподателя. Изложени са доводи за относимост на фактите от бежанската история към предметния обхват на ЗУБ, поради което изводът на ответника за явна неоснователност е неправилен и в случая не е налице нито една от хипотезите по чл. 13, ал. 1, т. 1, 2, 4, 11 и 14 от ЗУБ. В хода на устните състезания по делото жалбоподателят се представлява от адв. Ж., който моли жалбата да бъде уважена.

Ответникът - интервюиращ орган при ДАБ, чрез процесуален представител юрк. Ч.,

моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Подадена е молба за предоставяне на международна закрила с вх. № РД09-795 от 12.06.2020 г. на РПЦ - С. до председателя на ДАБ - МС от К. И., от мъжки пол, [дата на раждане] , в [населено място], Турция, гражданин на Турция, етническа принадлежност: заза и арменец, вероизповедание: атеист, семейно положение - разведен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на представен турски задграничен паспорт. Кандидатът е предоставил също така копия от следните документи: писмено обяснение на турски език относно искането му за закрила, удостоверение от синдикат, съдебни документи, свидетелство за съдимост и документи за собственост на недвижим имот.

При проведеното интервю на 12.06.2020 г., в условията на ускорено производство, търсецът закрила е заявил, че дошъл за първи път в Република България през 2014 г. с цел туризъм, както и да види каква е обстановката в страната и дали ще му хареса. Тогава основал в [населено място] фирма за производство на работно облекло (шиене, дизайн и т.н.), след което се завърнал в Турция. Посочил е, че напуснал окончателно Турция на 28.01.2015 г., легално, със самолетен полет И.- В. и пристигнал по законоустановения ред в Република България. Чуждият гражданин е мотивирал молбата си за закрила с проблеми с турските власти. Разказал е, че неговият семеен род имал проблеми от десетилетия заради това, че по етническа принадлежност са арменци и заза. Заявил е, че в държавата му по произход през 1915 г. е имало геноцид над арменците, а през 1937-1938 г. геноцид над заза и алевитите, като няколко негови роднини били убити или изчезнали в този период. Кандидатът е посочил, че за първи път му било оказано насилие, когато бил на десетгодишна възраст - разговарял с баща си на езика заза, а един жандармерист го ударил с приклада на пушка. Оттогава досега, вече 40 години, постоянно изживявал някакви проблеми. Разказал е, че общо 58 пъти е бил арестуван от полицията или жандармерията в Турция и 2 (два) пъти е лежал в затвора. За първи път бил арестуван от турските власти през месец януари 1990 г. и бил задържан за 56 дни, като първите два дни прекарал в дирекция „Сигурност“ на полицията, а след това бил прехвърлен в затвора, където излежал остатъка от дните. Кандидатът е посочил, че през месец януари 1990 г. бил измежду 196-те души, арестувани заради участието им в студентски протести. Бил обвинен в това, че е лидер на протестите, които опитват да разделят държавата. Посочил е, че за последен път бил арестуван през 2011 г., когато лежал за втори път в затвора - за 76 дни, а обвинението срещу него, че е нападнал и набил проверяващ служител, било фиктивно. Чуждият гражданин е съобщил, че всеки един от 58-те му ареста продължавал от два до осем дни, като това били дните, в които бил подлаган на насилие и различни мъчения от страна на полицията или жандармерията. Кандидатът допълнил, че междувременно през 2001 г. в рамките на един месец и половина негови склад и магазин били опожарени. Заявил е, че има над десет осъдителни присъди в Турция, с чието съдържание не е запознат, но са вписани в системата за електронно правителство. Относно предоставеното от турския гражданин фотокопие на съдебно решение на 8-ми Наказателен съд за тежки престъпления - Б., съгласно което е бил

осъден на осем години и девет месеца лишаване от свобода за въоръжен грабеж (въоръжено плячкосване), същият е посочил, че не бил извършил споменатото престъпление, както и че не присъствал на делото и не обжалвал съдебното решение, защото по това време се намирал вече в Република България. Разбрал за това осъдително съдебно решение през 2017 г. Чуждият гражданин е заявил, че официално не е регистриран като член на Турската комунистическа партия, но тайно членувал в организацията. Цялото му семейство поддържало тази нелегална партия. Петима от неговите братя излежавали в затвора присъди с различна продължителност в периода от 1981 г. до 2014 г. Обяснил е, че братята му Ш., Х. и Ю. били обвинени в членство в Турската комунистическа партия и изповядване на марксистко-ленинистка идеология, а брат му М. - в побой над цивилен полицаи. Чужденецът е заявил, че след излизането му от затвора през 2011 г. взел решение да напусне окончателно Турция, тъй като отново била налице вероятност да бъде вкаран безпричинно в затвора.

На основание чл. 58, ал. 9 от ЗУБ е изискано и е получено становище от ДАНС рег. № М-3857/01.07.2020 г., съгласно което ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Р България на К. И..

С оспореното в настоящото производство Решение № УП-ОК 14/24.06.2020 г., издадено от интервюиращ орган при ДАБ, на основание чл. 70, ал. 1 вр. чл. 13, ал. 1, т. 1, 2, 4, 11, 14 от ЗУБ, е отхвърлена молбата на К. И. за предоставяне на международна закрила. За да формира извод за явна неоснователност на молбата за закрила интервюиращият орган при ДАБ е изложил мотиви, според които бежанската история, заявена от чужденеца е нелогична, непоследователна и противоречива, поради което се приема за недостоверна и измислена единствено с цел получаване на закрила. Ответникът е посочил, че многократните легални пътувания на К. И. извън Турция и безпроблемното му завръщане в страната опровергават твърденията му, че е бил подложен на преследване и тежки посегателства от турските власти, в частност на системно репресиране, физическо насилие и изтезания. Решаващият орган е посочил, че ако турските власти действително са имали особено отношение спрямо молителя или са имали възражения относно неговото напускане на страната, то той не би могъл да напусне Турция по посочения легален начин, със задграничен паспорт. Въз основа на обстоятелството, че турският гражданин не е кандидатствал за предоставяне на международна закрила при пътуванията му до Швейцария през месец юли 2013 г. и до Република България през месец септември 2014 г., е формиран извод, че той не се е опасявал за човешките си права в държавата му по произход и доброволно и съзнателно се е завръщал в Турция. Констатирано е и друго противоречие в бежанската история - по време на проведеното на 12.06.2020 г. интервю чуждият гражданин първоначално посочил, че при всичките му 58 ареста е бил подлаган на насилие и различни мъчения от страна на полицията или жандармерията, като заявил, че последният му арест е бил през 2011 г. Впоследствие чужденецът изрично посочил, че за последен път е бил обект на насилие и изтезания през 1993 г. Според ответника представянето на коренно разнопосочни твърдения е неприемливо и сочи единствено на съзнателно дадени неверни данни, целящи доказване на значими за производството по ЗУБ обстоятелства. Посочено е, че твърдението на чуждия гражданин, че е бил насилван и измъчван от турските власти при всичките му 58 ареста е недоказано, поради непредставяне на медицински документи за претърпяното насилие. Констатирани са и съществени разминавания и несъответствия в представените от жалбоподателя документи. Решаващият орган е посочил, че от представената от

чужденеца извадка (запитване) за съдебните дела, по които той е или е бил страна, издадена по електронен път от Министерство на правосъдието на Турция на 10.06.2020 г., е видно, че той е страна по 17 дела, от които е обвиняем по 10 наказателни дела. От посочените в извадката (запитването) номера на делата и дати на започване на делата е видно, че съдебните дела са стартирани в периода от 2007 г. до 2019 г., като 12 от делата са започнати преди 28.01.2015 г. - датата, на която кандидатът е напуснал окончателно Турция. Подчертано е, че в посочената извадка (запитване) за съдебните дела не фигурират никакви лични данни (например имена, личен граждански номер или др.), въз основа на които да се установи за кого се отнася. Посочено е също, че представените 2 бр. съдебни решения, постановени по наказателни дела, не фигурират в извадката (запитването) за съдебните дела, по които турският гражданин е или е бил страна. Въз основа на предоставеното от кандидата фотокопие на свидетелство за съдимост, издадено по електронен път от главна дирекция „Съдебна регистрация и статистика“ при Министерство на правосъдието на Турция на 10.06.2020 г., е установено, че той е осъждан, като в съдебните регистри са отразени 11 записа на данни. Свидетелството за съдимост, за разлика от извадката (запитването) за съдебните дела, съдържа лични данни на лицето, за което се отнася (имена, личен граждански номер и т.н.) и установява, че чужденецът има 9 присъди, 5 от които са парични глоби в размер от 140 до 3000 турски лири. Отрадени са и 4 присъди за лишаване от свобода, като административният орган е посочил, че данните отразени в свидетелството за съдимост се различават коренно от информацията изложена в извадката (запитването) за съдебните дела, по които турският гражданин е или е бил страна, макар и двата документа да са издадени от една и съща институция, на една и съща дата - 10.06.2020 г. При така констатираните несъответствия между предоставените от кандидата документи от една страна, както и между документите и изявленията на кандидата по време на интервюто от 12.06.2020 г. от друга страна, е формиран извод, че представените документи са неистински, подправени и с невярно съдържание, а чужденецът умишлено, в устна или писмена форма, дава невярна и укрива съществена информация относно своя случай. На следващо място, въз основа на установените факти и обстоятелства е прието, че действителният мотив на К. И. за напускането на родината му е стремежът да започне бизнес в страната ни. Констатирано е, че пребивавайки години наред в България по законоустановения ред и в разумен срок от влизането, чужденецът не е заявил пред компетентен орган, че иска закрила, като закъснението не е по независещи от него причини. Поради това е прието, че е подал молбата си, за да осуети изпълнението на принудителната административна мярка, наложена му по реда на ЗЧРБ. Според интервюиращия орган в хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на К. И.. Той не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Посочено е, че кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини. Заявените от молителя причини да потърси международна закрила - проблеми с турските власти, са приети за ирелевантни и недостатъчни за предоставянето на бежански статут. Прието е, че от събраните по случая данни не се установява турският гражданин да е бил

преследван заради това, че е атеист, заради етническата му принадлежност, като той не е бил дискриминиран по никакъв начин - завършил е две висши образования, пътувал е в чужбина, имал е собствен бизнес, включващ текстилна фабрика в [населено място], складове, пет магазина и много работници, изнасял е произведените текстилни изделия в Германия и Америка. Не е установено молителят да е бил преследван и по причина на неговото политическо мнение. Като се е позовал на представените от чужденеца документи - извадка (запитване) за съдебните дела и свидетелството за съдимост, ответникът е формирал извод, че кандидатът е извършил редица престъпления и е напуснал държавата си по произход с намерението да избегне наказание. В тази връзка е посочено, че бягството от правосъдие не може да бъде причина за търсене на международна закрила, още повече, че в случая турските власти не са предприемали действия на преследване спрямо чужденеца. Прието е, че проблемите на молителя с турските власти са с явен криминален характер, поради което не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Изложени са аргументи и за липса на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ по отношение на чужденеца. Изявленията му във връзка с преживяно насилие са приети за недостоверни, с оглед констатираните съществени противоречия в бежанската му история и липсата на доказателства в подкрепа на думите му. Посочено е, че събраните по преписката доказателства не свидетелстват за риск от тежки посегателства в бъдеще. След извършена преценка на актуалната обстановка в Турция посредством приложената по преписката справка с вх. № МД-262/15.05.2020 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, ответникът е посочил, че не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Прието е, че въпреки някои политически и социално-икономически трудности, които изпитва Турция, обстановката в страната е относително стабилна и не е налице въоръжен конфликт по смисъла заложен в международното право и правото на Европейския съюз. В тази връзка е прието за установено, че за К. И. съществува реалната възможност да продължи да живее в Турция, без това да създава риск за неговия живот, но е предпочел да напусне и остане извън държавата му по произход по своя преценка. Според ответника посочените от чужденеца лични мотиви за желанието му да живее в Република България не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. Обстоятелството, че е пребивавал в страната ни дълги години и притежава недвижими имоти не може да бъде оценено като хуманитарна причина по смисъла на тази правна норма.

От нотариален акт № 12, том I, рег. № 470, се установява, че на 29.03.2018 г. управляваното от жалбоподателя [фирма] е придобило, чрез покупко-продажба поземлен имот, находящ се в [населено място].

В Извлечение, съдържащо списък на съдебни дела, от регистър на Министерство на правосъдието на Р Турция са описани 17 бр. съдебни дела, 14 бр. от които наказателни. В извлечението не са посочени имената на лицето, за което се отнася списъкът със съдебни дела.

В превод на български език е представено свидетелство за съдимост, издадено по електронен път от Главна дирекция „Съдебна регистрация и статистика“ при

Министерство на правосъдието на Турция на 10.06.2020 г., от което се установява, че К. И. е осъждан, като в съдебните регистри са отразени 11 записа на данни.

От представените по делото доказателства се установява, че на 20.11.2014 г. на жалбоподателя е издадена българска виза „D“ (за дългосрочно пребиваване). Впоследствие му е издадено разрешение за продължително пребиваване в Република България. На 19.12.2018 г. директорът на ОДМВР - В. е постановил отказ № 365р-57392 за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на К. И.. Жалбата, подадена от турския гражданин срещу посочения акт, е отхвърлена с решение № 950/13.05.2019 г., постановено по адм. дело № 225/2019 г. по описа на Административен съд - [населено място], оставено в сила с решение № 4679/22.04.2020 г. по адм. дело № 9198/2019 г. по описа на Върховния административен съд.

Представено е уведомление № УРИ 125560-709/15.05.2020 г. от началник сектор Миграция при ОДМВР В., с което К. И. е уведомен, че на 15.05.2020 г. спрямо него е започнало производство по издаване на индивидуален административен акт - заповед за налагане на принудителна административна мярка по ЗЧРБ - „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, на основание чл, 41, т. 2 от ЗЧРБ. Посочено е, че актът ще бъде издаден в срок до 15.06.2020 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 84, ал. 2 ЗУБ, от лице с правен интерес, поради което е допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК.

Решението е постановено след проведена ускорена процедура на основание и в срока по чл. 70, ал. 1 ЗУБ, според който, при наличие на основания по чл. 13, ал. 1, в срок до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца, интервюиращият орган може да приложи ускорено производство, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

В разглеждания случай интервюиращият орган е приел, че молбата на К. И. е явно неоснователна по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 1, 2, 4, 11, 14 ЗУБ, тъй като представената от чужденеца бежанска история е противоречива и недостоверна и не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 ЗУБ за предоставяне на закрила. Мотивиран е и извод, че чужденецът се позовава на основания извън предмета на ЗУБ и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. За да достигне до посочените правни изводи интервюиращият орган подробно и задълбочено е обсъдил изложените от чужденеца обстоятелства и причини за търсената международна закрила, както и представените доказателства. В резултат на този анализ обосновано е приел, че са налице противоречия в заявената бежанска история. Действително, както е посочено в обжалваното решение, при проведеното на 12.06.2020 г. интервю жалбоподателят първо е заявил, че

е задържан 58 пъти, като всички тези арести продължавали от 2 до 8 дни и по време на всеки един /от тези 58 ареста/ е бил измъчван от жандармерията или от полицията. Също така е посочил, че за първи път в затвора е лежал през 1990 г., а за втори път през 2011 г., когато бил и последният му арест и лежал 76 дни (протокол рег. № УП-20485/12.06.2020 г. на ДАБ-МС, стр. 5 и 6). Впоследствие обаче е заявил, че последният път, когато му е оказвано насилие е през 1993 г. (протокол рег. № УП-20485/12.06.2020 г. на ДАБ-МС, стр. 7). Посочените данни от кандидата са взаимно противоречиви, както правилно е приел ответникът, доколкото в рамките на едно проведено интервю чужденецът твърди, че е арестуван 58 пъти, като всеки път е измъчван, а арестите продължавали от 2 до 8 дни. В противоречие на тези данни е заявил, че е лежал в затвора 2 пъти – през 1990 г. и през 2011 г., когато лежал 76 дни. На следващо място посочил, че последният път, когато му е оказвано насилие е през 1993 г. (протокол рег. № УП-20485/12.06.2020 г. на ДАБ-МС, стр. 7). Тези явни и значителни противоречия в бежанската история обуславят извод за нейната недостоверност.

Правилен и обоснован е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. От изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Твърденията на чужденеца за множество арести и оказвано му насилие от полицейските органи, освен че са противоречиви относно времетраенето им и колко пъти са осъществявани, не обосновават извод за преследването му по смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ. Жалбоподателят не заявява конкретни данни спрямо него да е извършвано преследване във връзка с някоя от причините по чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Твърденията му за оказвано насилие в периода 1915 г. – 1938 г. над семейството му, с оглед етническата им принадлежност – арменци и заза, както и за нанесен му удар от полицаи в детската му възраст тъй като говорел на езика заза, са неотнормирани за бежанската му история и не обуславят извод за преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 и ал. 4 ЗУБ. Що се отнася до множеството образувани съдебни производства срещу чужденеца и наличието на осъдителни присъди за престъпления, същите сочат на извършени криминални деяния от него, но не и че е налице преследване от държавни органи или други организации. Не се установява спрямо него да е осъществено наказателно преследване или да са му наложени наказания, които са непропорционални или дискриминационни, както и не е налице отказ на съдебна защита. Твърденията за оказано му насилие по време на арести от полицията и жандармерията са изцяло недоказани и неконкретни, като при проведеното интервю чужденецът разказва подробно за причините за задържане и изтезанията над братята му, но не и собствени, лични изживявания.

В допълнение на гореизложеното следва да се посочи, че изложените от жалбоподателя факти в хода на административното производство – възможността многократно легално да пътува извън Турция и безпроблемното

му завръщане в страната; възможността да работи активно и да развива бизнеса си в родината, в т.ч. и заявеното от него, че е разполагал с над 1 млн. долара, както и обстоятелството че е завършил две висши образования, обуславят извода, че той не е бил преследван и дискриминиран в страната по произход.

Посочените от К. И. причини за желанието му да получи закрила не са сред основанията, обосноваващи предоставяне на хуманитарен статут. Жалбоподателят не твърди мотивирано наличието на проблеми с властите и/или да са отправяни тежки лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Не е посочил като причина да напусне държавата по произход нито една от реалните опасности, предвидени в чл. 9, ал. 1 ЗУБ. От представените доказателства, в т.ч. и за постановени присъди срещу жалбоподателя по наказателни дела, не се установява той да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. В тази връзка съдът споделя доводите на ответника, че проблемите на чужденеца с турските власти са с явен криминален характер, поради което не попадат в предметния обхват на ЗУБ.

В случая не се установяват предпоставките и на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. В процесното решение правилно е установено, че по отношение на чужденеца не е налице заплаха, поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. С оглед данните, съдържащи се в приложените по делото справки № МД-262/15.05.2020 г. и № МД-499/15.09.2020 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, следва да се приеме, че в Турция не е налице военен конфликт, както и насилие, което да е достигнало изключителна степен, което е и ноторно известно за съда и за страните по делото. Същевременно оспорващият не е представил доказателства и не излага конкретни твърдения, че е бил лично засегнат с оглед специфични за него лични обстоятелства и предвид обстановката в страната по произход.

Основателно интервюиращият орган се е позовал и на обстоятелството, че жалбоподателят многократно легално е напуснал Република Турция, като е пребивавал в България (за първи път през 2014 г.) и в други европейски държави, и в разумен срок от влизането не е заявил пред компетентен орган, че иска закрила. Поради това обосновано молбата е приета за явно неоснователна и по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 11 ЗУБ.

С оглед гореизложеното, като е приел, че молбата за закрила на К. И. е явно неоснователна по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 1, 2, 4, 11, 14 ЗУБ и поради липсата на условията по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила, административният орган е постановил правилно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 3-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. И., гражданин на Турция, против Решение № УП-ОК

14/24.06.2020 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при МС.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: